

forskellige Statsforanstaltninger, men hvorvidt disse Bevillinger saa bliver anvendt til de Formaal, de er bevilget til, eller ej, ja, det har man fraskrevet sig Retten til at kontrolere, det, siger man, maa Administrationen have med at gøre. Jeg kan ikke erkende, at dette kan være rigtigt, jeg tror ikke, det gaar an. En saadan Lovgivning har jeg ikke turdet give min Tilslutning i Kommissionen, og jeg ønsker ogsaa at tage Forbehold her. For Resten er det slet ikke blot for Rigsdagens Skyld, at denne Anmærkning er mig imod, ogsaa set fra Befolkningens, fra Vælgernes Side er en saadan Anmærkning i høj Grad utilfredsstillende. Jeg gad nok vide, hvad Vælgerne vilde tænke, hvis Rigsdagsmændene kom og sagde til dem: der er ganske vist kommet en Bevilling til et Posthus, eller maaske det er til en Holdeplads paa Statsbanerne eller noget lignende, men nu kommer det an paa, om Embedsmændene i Ministeriet vil lade os faa det, for de har med Ministeren Magt til ikke blot at lade være at bruge Pengene, men ogsaa at tage dem og anvende dem til et andet Formaal.

En saadan Ordning tror jeg vilde være beskæmmende for Rigsdagen som Helhed, og jeg tror ogsaa, at Vælgerne vil reagere ret stærkt, naar de rigtig bliver klare over den og har set den praktiseret nogle Gange. Jeg skal for ikke at gaa nogen for nær tilføje, at jeg slet ikke venter, at hverken den nuværende Minister eller Centraladministrationens Embedsmænd vilde bære sig saa uklogt ad, at de fulgte en saadan Fremgangsmaade i ret mange Tilfælde. Men jeg forstaaer ikke, at man i det hele taget skal aabne en Mulighed for, at slikt kan ske. Jeg kan heller ikke skønne andet end, at der kan ligge en Vanskelighed i det Forhold; ofte vil den ene Minister komme til at administrere, hvad en anden Minister har faaet bevilget. Jeg mindes, at man for nogle Aar siden her i dette Ting førte en Kamp om, hvor en Jernbanestation skulde bygges, om den skulde ligge paa den ene Side eller paa den anden Side af Skinnerne, jeg husker, vistemte om det, og der blev kun en enkelt Stemmes Flertal, men Spørgsmaalet fandt en Afgørelse herinde; man kunde da tænke sig, at en ny Minister senere hen kunde sige: Ja, det er rigtigt nok, Rigsdagen har taget den og den Bestemmelse, som jeg den Gang som menigt Medlem af Tinget stemte imod, men nu er jeg blevet Minister, og nu kan jeg lade være at udføre Bestemmelsen og anvende Pengene paa en anden Maade.

Jeg har, lige siden Betænkningen forlod Kommissionen, med megen Opmærksomhed

fulgt dens Skæbne. Anledningen dertil er i første Række den, at jeg stod alene med min Opfattelse i Kommissionen. Det har været mig en Tilfredsstillelse at se, at da Forslaget endelig kom til Behandling i Jernbaneraadet, viste det sig, at det store Flertal, saa vidt jeg ved alle, gav min Opfattelse med Hensyn til Anmærkningen Tilslutning. Jeg er glad over at kunne konstatere dette, og jeg maa sige, jeg ventede det ogsaa. Det er mig ligeledes en Tilfredsstillelse nu at kunne konstatere, at de forskellige Ordførere, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard for Venstre, det ærede Medlem Hr. Pürschel for de Konservative og det ærede Medlem Hr. Rode for de Radikale, alle har givet den Opfattelse Tilslutning, som jeg har gjort mig til Talsmand for, ja, selv den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Wilmann, var, saa vidt jeg kunde forstaa, enig med mig i, at Ministerens og Kommissionsflertallets Forslag ikke burde træde ud i Livet i den Skikkelse, det er vedtaget i, men i alle Tilfælde maatte ændres noget.

Den bedste Maade at ordne det paa vilde efter mit Skøn være, at man lod Anmærkningen udgaa alle de tre Steder. Jeg synes, den er unødvendig, ganske unødvendig, for at fremskaffe den tilstrækkelige Handlefrihed for Administrationen, og jeg synes, det er politisk umuligt for Rigsdagen at gaa med til den. I det hele taget vil jeg sige, at den Tendens, der gaar gennem denne Anmærkning, Tendensen til at flytte, jeg vil ikke sige just Bevillingsmyndigheden, men Tyngdepunktet for Anvendelsen af Statskassens Midler noget bort fra Rigsdagen og over til Administrationen, den har Venstre aldrig før kunnet give sin Tilslutning, og jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at i Fremtiden vil den højtærede Trafikminister finde Venstre som en Modstander af en saadan Tendens og et Arbejde i den Retning.

Jeg har endnu et enkelt Spørgsmaal tilbage, som jeg vil sige lidt om. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Administrationskommissionens Arbejde, dens Betænkninger kommer jo nu frem den ene efter den anden, men jeg vil blot gerne sige, at den Omlægning af forskellige Grene indenfor Centraladministrationen, som fandt Sted ved Ministerskiftet, selvfølgelig har vanskeliggjort og forøget Kommissionens Arbejde en Del, idet en Del af det gjorte Arbejde har maattet gøres om. Jeg har nu set, at man overvejer at flytte endnu nogle Institutioner fra et Ministerium til et andet; jeg tænker her paa de under Marineministeriet sorterende mere civile Institutioner